

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kubenovou ve věci

žalobce: V. Y. D., nar. X.
státní příslušnost: X.
t. č. pobytem X.

zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem
se sídlem Příkop 834/8, 602 00 Brno

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 7. 2020, č. j. OAM-180/ZA-ZA11-HA08-2020

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému se **nepřiznává** náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah žaloby

1. Žalovaný rozhodnutím ze dne 2. 7. 2020, č. j. OAM-180/ZA-ZA11-HA08-2020 („rozhodnutí žalovaného“) posoudil opakovanou žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako nepřipustnou podle § 10a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“) a řízení o ní zastavil podle § 25 písm. i) zákona o azylu.
2. Žalobce namítá, že nebyly splněny podmínky pro posouzení žádosti jako nepřipustné. V rámci řízení uvedl nové skutečnosti, konkrétně snahu uzavřít registrované partnerství se svým druhem a obavu z nákazy koronavirem, resp. z opatření s spojených epidemií. Podle žalovaného mohl žalobce tyto skutečnosti uvést již v rámci předchozího řízení. S tím žalobce nesouhlasí. Se svým současným druhem totiž začali díky rozvoji jejich vztahu uvažovat o uzavření registrovaného partnerství, až po ukončení řízení o jeho předchozí žádosti. Jedná se tedy o novou skutečnost. To platí i pro důvody související s epidemií.
3. Postup žalovaného při posuzování opakované žádosti žalobce je nelogický. Na jednu stranu tvrdí, že žalobce neuvedl žádné nové skutečnosti, zároveň se však jeho tvrzeními věcně zabývá. Současný stav související s pandemií koronaviru a neustále se měnící pravidla pro cestování a slučování rodin nedávají žalobci jistotu, že se v případě vycestování do Vietnamu bude moci v dohledné době vrátit do ČR. Tato nepředvídatelná situace je navíc důvodem hodným zvláštního zřetele ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu. Žalovaný se ale tímto ustanovením nezabývá.
4. Skutečnost, že žalobce v minulosti žil na území ČR ve společné domácnosti s družkou, nic nemění na tom, že nyní navázal plnohodnotný vztah s mužem. V případě návratu do Vietnamu se žalobce obává, že jej tam umístí do státní karantény ve vojenském zařízení.

II. Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný považuje žalobní námitky za nedůvodné. Sociální vazby na území ČR nejsou důvodem pro udělení mezinárodní ochrany. Žalobce má možnost zařídit si legální pobyt podle zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců („zákon o pobytu cizinců“). Pokud jde o obavy související s koronavirem, každý stát musí přijmout odpovídající opatření za účelem ochrany zdraví obyvatel na svém území. S jejich přijetím a uplatňováním nemusí občané vždy souhlasit, musí je ale strpět. Žalovaný neshledal důvody pro opakované meritorní posuzování žádosti žalobce, neboť neuvedl žádnou relevantní novou skutečnost.

III. Rozhodnutí žalovaného

6. Z rozhodnutí žalovaného, které rekapituluje obsah spisu, mj. vyplývá, že žalobce jako důvod žádosti o mezinárodní ochranu uvedl snahu o uzavření registrovaného partnerství s občanem ČR, se kterým žije již rok ve společné domácnosti. Kromě toho se obává vrátit do vlasti kvůli koronaviru. V průběhu řízení žalobce doložil vyjádření, ve kterém potvrdil, že chce vstoupit do registrovaného partnerství, což ve Vietnamu nelze. Partnerství uzavřené na území ČR by však Vietnam respektoval. Partnerství chtěl žalobce uzavřít již dříve, ale na matrice mu sdělili, že to je možné, pouze pokud získá azyl, anebo bude o azyl žádat z důvodu pronásledování souvisejícího s jeho sexuální orientací. Žalobce se bojí letět

do vlasti, protože by se v letadle mohl nakazit koronavirem. Po příjezdu do Vietnamu navíc tamější orgány údajně internují několik tisíc lidí ve vojenských zařízeních v nedobrovolné karanténě. Žalobce se obává, že by tímto způsobem mohlo dojít k omezení jeho svobody.

7. Jako podklady pro vydání rozhodnutí žalovaný shromáždil několik zpráv o Vietnamu týkajících se situace v zemi. Žalobce se s těmito podklady seznámil a jeho právní zástupce se k nim následně písemně vyjádřil. Žádal, aby žalovaný přihlédl k aktuální situaci související s pandemií, která žalobci prakticky znemožňuje vyřízení pobytového oprávnění podle zákona o pobytu cizinců. Dále uvedl, že v případě návratu do Vietnamu hrozí žalobci špatné zacházení v důsledku opatření přijatých vietnamskou vládou.
8. Žalovaný zjistil, že se jedná o druhou žádost o mezinárodní ochranu. V rámci prvního řízení žalobce uváděl jako důvod žádosti snahu o sloučení se svou družkou a její dcerou. Žalovaný žalobci neudělil mezinárodní ochranu. Krajský soud v Brně následně zamítl žalobu podanou proti tomuto rozhodnutí (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 20. 11. 2019, č. j. 41 Az 16/2019-28) a Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 1. 2020, č. j. 1 Azs 472/2019-21). Nyní žalobce uvádí stejné důvody žádosti – snahu o získání pobytového oprávnění v ČR.
9. Vztah se současným partnerem existoval již v době prvního řízení a žalobce měl možnost tuto skutečnost žalovanému sdělit. Kromě toho jsou podle zpráv o zemi původu homosexuální vztahy ve Vietnamu legální. Vláda nepovažuje problematiku LGBTI za politicky citlivou. Na tomto poli došlo v poslední době ke zlepšení.
10. Pokud jde o obavy z koronaviru, jeho výskyt je globální. Opatření ve Vietnamu dopadají rovnou mírou na všechny občany země. Každý stát musel přijmout jistá opatření za účelem potlačení šíření nákazy a ochrany veřejného zdraví. Rovněž v ČR musí cizinci podstoupit karanténu. Tvzení, že žalobci hrozí nelidské zacházení ve státních zařízeních, je nepodložené. Nesouhlas s přijatými opatřeními není pronásledováním.
11. Žalobce tedy neuvedl žádné nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 písm. b) zákona o azylu. Ze shromážděných zpráv zároveň nevyplývá, že by od posledního meritorního posouzení žádosti žalobce došlo ve Vietnamu k takové změně situace, která by sama o sobě mohla představovat novou skutečnost. Žádost žalobce je proto nepřípustná, což je důvod pro zastavení řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

12. Žalobu podala oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání. Vyzval účastníky řízení, zda s takovým postupem souhlasí. Žalobce i žalovaný s rozhodnutím bez jednání výslovně souhlasili. Krajský soud nepovažoval ústní projednání věci za nezbytné.
13. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů (podle § 75 odst. 2 s. ř. s.) podle skutkového a právního stavu zjištěného s přihlédnutím k čl. 46 odst. 3 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/32/EU („procedurální směrnice“).
14. Žaloba **není důvodná**.

15. Žalobce namítá, že žalovaný nesprávně posoudil otázku přípustnosti opakované žádosti o udělení mezinárodní ochrany ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu. Z tohoto ustanovení plyne, že pokud cizinec podá druhou žádost o udělení mezinárodní ochrany, žalovaný má povinnost ji věcně posoudit pouze při splnění tří podmínek: (1) žadatel v žádosti uvedl nové skutečnosti, které nebyly obsahem jeho předchozí žádosti, (2) tyto nové skutečnosti zároveň nemohl bez vlastního zavinění uvést v předchozím řízení a (3) tyto skutečnosti mohou být relevantní pro udělení azylu nebo doplňkové ochrany.
16. Žalobce ve své opakované žádosti uvedl nové skutečnosti – rodinný život s novým partnerem, související snahu vstoupit do registrovaného partnerství a obavy z nákazy koronavirem či dopadů opatření ve Vietnamu. Krajský soud souhlasí s žalobcem, že tyto skutečnosti nemohl uvést v rámci prvního řízení. Podle vyjádření žalobce ze dne 3. 3. 2020, které je obsahem správního spisu, navázal žalobce vztah s jeho současným partnerem teprve po vydání rozhodnutí o jeho první žádosti. Pokud jde o pandemii, ta v době prvního řízení (v roce 2018) neexistovala. Žalobce tedy splňuje první a druhou z výše uvedených podmínek, neboť uvedl nové skutečnosti, které objektivně nemohl uvést v rámci řízení o první žádosti. Nesplňuje však poslední podmínku. Tyto nově uváděné skutečnosti nejsou relevantní z hlediska žádné z forem mezinárodní ochrany.
17. Co se týče nového vztahu s občanem ČR, tj. nově tvrzeného rodinného života, kterému by měl stát podle žalobce poskytnout ochranu, tuto skutečnost krajský soud nepovažuje za relevantní pro možné udělení azylu nebo doplňkové ochrany. Ustálená judikatura sice obecně nevylučuje, že by zásah do rodinného či soukromého života cizince mohl představovat hrozbu vážné újmy a důvod pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Doplňkovou ochranu lze však z tohoto důvodu udělit pouze v naprosto výjimečných případech pramenících z mimořádných individuálních okolností. Takovým byl například případ cizince, jenž měl manželku, která je českou státní občankou, s níž se mu na území České republiky narodila dcera, přičemž zdravotní stav manželky byl natolik závažný, že ji neumožňoval starat se o dítě (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 3. 2015, č. j. 3 Azs 256/2014-27). Nebo případ cizince, který v ČR žil fakticky od narození, studoval zde střední školu, v zemi původu neměl žádné příbuzné a neovládal tamní jazyk (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 2. 2019, č. j. 5 Azs 235/2018-32).
18. O žádné podobné ani jiné mimořádné okolnosti se v případě žalobce nejedná. Jeho vztah s českým partnerem nelze bez dalšího považovat za natolik intenzivní, aby se mohl stát důvodem pro opakované rozhodování o udělení mezinárodní ochrany. Mezinárodní závazek ČR respektovat rodinný a soukromý život ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod („Úmluva“) není absolutní. Neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, respektive napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, č. j. 2 Azs 38/2011-47). Státy proto nemají bezpodmínečnou povinnost respektovat právo na soukromý a rodinný život cizince a udělit mu za tímto účelem pobytové oprávnění či dokonce mezinárodní ochranu.
19. Žalobce začal svůj rodinný život s českým partnerem rozvíjet v době, kdy probíhalo soudní řízení o jeho žalobě ve věci první neúspěšné žádosti o mezinárodní ochranu. Jeho pobytový status na území ČR byl velice nejistý a nemohl proto automaticky spoléhat na to, že po ukončení tohoto prvního řízení bude moci zůstat na území ČR. Z judikatury

Evropského soudu pro lidská práva vyplývá, že při posuzování přiměřenosti zásahu do práva na soukromý a rodinný život je důležitým a ve většině věcí zcela zásadním faktorem to, zda rodinný život byl založen v době, kdy dotčené osoby *věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život v dané zemi je od počátku nejistý. V těchto případech případně bude zásah do soukromého a rodinného života cizince nesouladný s čl. 8 Úmluvy pouze výjimečně* (viz rozsudek ze dne 28. 6. 2011 ve věci *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, § 70).

20. Za výjimečnou okolnost krajský soud nepovažuje ani snahu žalobce uzavřít registrované partnerství. Má-li skutečně o tento svazek zájem, nic mu nebránilo, aby tak učinil během řízení o jeho opakované žádosti, které trvalo téměř pět měsíců. K uzavření registrovaného partnerství žalobce v souladu s § 35 zákona č. 301/2000 Sb., o matrikách, nemusí být držitelem mezinárodní ochrany. Stačí, že jeho pobyt je oprávněný. Tím je i pobyt žadatele o mezinárodní ochranu.
21. Pokud navíc žalobce o sobě tvrdí, že je fakticky rodinným příslušníkem občana EU, krajský soud nevidí žádný rozumný důvod, proč by svůj pobyt nemohl upravit v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Rodinní příslušníci, jako jedni z mála kategorií cizinců, mají výhodu v tom, že o pobytové oprávnění (povolení k přechodnému nebo trvalému pobytu rodinného příslušníka) mohou podat přímo na území ČR, aniž by museli cestovat do země původu a podávat žádost prostřednictvím zastupitelského úřadu ČR. Žalobce přitom neuvedl jediný objektivní důvod, který by mu bránil legalizovat pobyt tímto způsobem.
22. Rodinný život, který žalobce údajně rozvíjí s občanem ČR, s ohledem na uvedené krajský soud nepovažuje za skutečnost, která by odůvodňovala nové meritorní projednání jeho žádosti o mezinárodní ochranu. Takovou skutečností nejsou ani obavy žalobce související s pandemií koronaviru. Pokud jde o riziko nákazy, to existuje i na území ČR. Obava žalobce z umístění ve státní karanténě ve Vietnamu, kde by mohl čelit špatnému zacházení, je zcela nepodložená. Žalobce sám připouští, že o podmínkách výkonu této karantény či o podobě dalších opatřeních přijímaných vietnamskou vládou nemá informace. Extraterritoriální účinek článku 3 Úmluvy však spouští pouze špatné zacházení, které cizinci reálně hrozí a které je předvídatelné, nikoliv pokud je pouze hypotetické. Pro udělení mezinárodní ochrany není relevantní ani argument žalobce ohledně nepředvídatelnosti opatření jednotlivých států přijatých v souvislosti s pandemií. Různá opatření omezující nejenom cestování, ale i mnohé další oblasti života lidí v současnosti přijímají téměř všechny země. Tato opatření dopadají na všechny obyvatele dané země. Jistá míra obtíží při podávání žádosti cizinců o povolení k pobytu na území ČR však není důvodem hodným zvláštního zřetele, který měl v případě žalobce vést k novému meritornímu posouzení jeho žádosti o mezinárodní ochranu ve smyslu § 11a odst. 4 zákona o azylu.
23. Ve vztahu k tomuto ustanovení Nejvyšší správní soud judikoval, že žalovaný nemusí v rozhodnutí výslovně uvést, že neshledal důvody k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu, pokud okolnosti, které by eventuálně bylo možné rozumně považovat za důvody hodné zvláštního zřetele, žalovaný vzal do úvahy v rámci řízení o opakované žádosti a posuzoval jednak to, zda jsou stejné, anebo nové oproti důvodům v předešlé žádosti, tak i to, zda mohou být relevantní pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany. Pokud žalovaný dospěl k závěru, že není důvodu něco měnit na hodnocení těchto okolností oproti jejich předešlému posouzení, implicitně shledal, že tyto okolnosti nejsou natolik výjimečné, aby

mohly vést k uplatnění § 11a odst. 4 zákona o azylu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2019, čj. 2 Azs 101/2019 – 74, bod 31).

24. V případě žalobce žalovaný přesně takto postupoval. Žalobcem nově tvrzené skutečnosti vzal v úvahu a v odůvodnění svého rozhodnutí přezkoumatelně uvedl, proč aktuální rodinný život žalobce i jeho obavy související s pandemií nejsou relevantní pro udělení mezinárodní ochrany a nepředstavují nové skutečnosti ve smyslu § 11a odst. 1 zákona o azylu, které by odůvodňovaly opětovné meritorní posouzení žádosti. S tímto posouzením krajský soud v zásadě souhlasí.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Krajský soud zamítl žalobu jako nedůvodnou podle § 78 odst. 7 s. ř. s., protože žalobní body jsou nedůvodné a krajský soud nezjistil žádnou vadu, k níž by musel přihlídnout i bez námitek.
37. O nákladech řízení soud rozhodl ve smyslu § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady řízení nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 2. prosince 2020

JUDr. Jana Kubenová, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
B. K.